

αὐτῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Ζ'.
ΑΡΙΘ. 73.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1874.

Τιμὴ ἑτησία, Ἀθηνῶν Δρ 1.
Ἐπαρχιῶν » 1,20
Ἰουρκίας » 2.

1874.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι.

Με πολλὴν ἀγαλλίαν δράττομαι τῆς εὐκαιρίας, ὅπως σὰς ἀποτείνω τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν τῆς ζωῆς ἀμφοτέρων ἡμῶν.

Ἐπὶ ἑπτὰ ὅλους μῆνας μὲ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον παρηκολούθησα ἐκ μακρυνῆς χώρας τὰς προσπάθειάς τῆ καλοῦ φίλου μας, κ. Δουάρ, προσφέροντος κατὰ μῆνα πολλὰ καὶ καλὰ πράγματα εἰς τοὺς πολυαριθμούς αὐτῆς ἀναγνώστας, καὶ ἡ διηγετικὴ μου δέησις ἦτον, «Ὁ Κύριος νὰ ἐδλογίσῃ τὸν φίλον τοῦτον τῶν παιδιῶν.»

Ἐπὶ ἑπτὰ ὅλους μῆνας μὲ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον παρηκολούθησα ἐκ μακρυνῆς χώρας τὰς προσπάθειάς τῆ καλοῦ φίλου μας, κ. Δουάρ, προσφέροντος κατὰ μῆνα πολλὰ καὶ καλὰ πράγματα εἰς τοὺς πολυαριθμούς αὐτῆς ἀναγνώστας, καὶ ἡ διηγετικὴ μου δέησις ἦτον, «Ὁ Κύριος νὰ ἐδλογίσῃ τὸν φίλον τοῦτον τῶν παιδιῶν.»

Ἐπὶ ἑπτὰ ὅλους μῆνας μὲ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον παρηκολούθησα ἐκ μακρυνῆς χώρας τὰς προσπάθειάς τῆ καλοῦ φίλου μας, κ. Δουάρ, προσφέροντος κατὰ μῆνα πολλὰ καὶ καλὰ πράγματα εἰς τοὺς πολυαριθμούς αὐτῆς ἀναγνώστας, καὶ ἡ διηγετικὴ μου δέησις ἦτον, «Ὁ Κύριος νὰ ἐδλογίσῃ τὸν φίλον τοῦτον τῶν παιδιῶν.»

ἐκείνων. ὑπὲρ τῶν ὁποίων μακρόθεν ἠρξόμην, ἔτοιμος νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ἀγαπητὸν ἔργον, ὅπερ πρὸς καιρὸν ἠναγκάσθην νὰ παραιτήσω.

Ἀμφοτέροι, σεῖς τε καὶ ἐγὼ, ἔχομεν λόγους ἱκανοὺς νὰ εὐγνωμονῶμεν τὸν Οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα, διὰ τὰ ἄπειρα πρὸς ἡμᾶς ἐλέη του, καὶ καθήκον ὅπως κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δεῖξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν δι' ἀγίας ζωῆς καὶ εὐσταθοῦς καὶ διηγετικοῦς ὑπακοῆς εἰς τὸ ἅγιον αὐτοῦ θέλημα.

Ἰδοὺ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας ἡ Ἐφ. τῶν Παίδων μετὰ ἐξαιτῇ πιστὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεών της ἐκδίδεται εἰς διπλοῦν· ὁ δὲ συντάκτης αὐτῆς ὑπόσχεται, ὅτι θέλει καταβάλλει καὶ εἰς τὸ μέλλον πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἀναποκριθῇ εἰς τὰς προσδοκίας καὶ πληρώσῃ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνοπαίδων, οἵτινες ἐνδιαφέρονται εἰς αὐτήν. Εἰς σὰς δὲ, φίλοι παῖδες, ἀπόκειται νὰ δεῖξητε διὰ πραγμάτων, ὅτι καὶ σεῖς ἐκτιμᾶτε τοὺς κόπους τούτους καὶ τὴν ἀξίαν καὶ χρησιμότητα ἐκείνης, καταγράφοντες ὅσον οἶόν τε πλείονας συνδρομητὰς εἰς τὸν κατάλογον τῶν παλαιῶν. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου καὶ τὸν συντάκτην θέλετε ἐνθαρρύνει εἰς τὰς περαιτέρω προσπάθειάς τε, καὶ πρὸς μεῖζονα βελτίωσιν τῆς Ἐφημερίδος συντελέσει, ἵνα ἐπὶ τέλει ἴδωμεν αὐτὴν εἰς χεῖρας παντός Ἑλληνόπαιδος.

Ὅπως καὶ ἄλλοτε εἶπομεν καὶ νῦν συνιστῶμεν τὴν κατὰ πόλεις καὶ χωρία σύστασιν συλλόγων ἐκ 5, 10, 15 κλ. συνδρομητῶν συνισταμένων.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου οἱ συνδρομηταὶ θέλουσιν ἔχει ἐν φύλλον ὄρεάν κατὰ πᾶσαν πεντάδα καὶ δὲν θὰ χάνωσι τὰ φύλλα των, διότι θὰ στέλλωνται εἰς φάκελλον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἐνός. Ἄς τεθῇ ἡ συμβουλὴ μας αὕτη εἰς ἐνέργειαν, καὶ θὰ εὐρωσιν οἱ ἐν τοῖς χωρίοις μάλιστα οἰκοῦντες, ὅτι εἶναι διὰ τὸ συμφέρον τῶν.

Τὰ καλὰ δὲν ἀποκτῶνται εἰμὴ διὰ τῆς συνδρομῆς

πολλῶν. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ἡ Ἐφημ. τῶν Παιδῶν, ὡς καλὴ καὶ ὠφέλιμος εἰς πάντας, θέλει ἔχει τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συνδρομὴν πάντων τῶν ἀγαπῶντων τὸ καλὸν καὶ συμφέρον τῇ πατρίδι.

Εὐχαριστοῦντες καὶ ἤδη τοὺς ἀξιολύτους συναδέλφους καὶ τὰς ἀνταποκριτὰς καὶ φίλους τῆς μικρᾶς ταύτης Ἐφημερίδος διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτῆς συστάσεις καὶ κόπους των, εὐχόμεθα αὐτοῖς τε καὶ πᾶσι τοῖς μικροῖς μας φίλοις εὐτυχὲς καὶ εὐδαιμον νέον ἔτος.

Ὁ συντάκτης

M. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ.

Ὁ περίπατος εἶναι ἡ καλλίστη σωμαστικὰ συνειθισα λοιπὸν νὰ περπατῇς μακρότατα. Ὁ ἄνθρωπος καυχᾶται, ὅτι καθυπέταξε τὸν ἵππον· ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ ζώου τούτου ἐκέρδησε περισσότερον, παρ' ὅσον ἔχασεν. Ὁ αὐτόχθων Ἀμερικανὸς περπατεῖ τόσον μακρὰν εἰς μίαν ἡμέραν πεζός, ὅσον ὁ ἠσθενημένος Εὐρωπαῖος ἑφιππος. Μικρὸς περίπατος ἡμισείας ὥρας τὸ πρωῒ, ὅταν σηκωθῇ τις εἶναι ὠφελιμώτατος. Ἀπετεινάσσει τὸν ὕπνον, καὶ ἐπιφέρει ἄλλα καλὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν ζωικὴν οἰκονομίαν.

Ο ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΥΤΥΧΗΣ.

Ὁ Μερβάν, ἀδελφὸς ἐνὸς τῶν Καλιφῶν τοῦ Βαγδαίου, ἐπρόσταξε νὰ κτισθῇ ἐν μεγαλοπρεπὲς παλάτιον μὲ ἐκτεταμένους κήπους, εἰς τοὺς ὑποίους μὲ μεγάλας δαπάνας ἔφερε τὸ ὕδωρ τῶν πλησίον ὄρεων διὰ μέσου ὑδραγωγείων. Ἐνόμιζε τις, ὅτι εὕρισκετο εἰς τὸν ἐπίγειον παράδεισον. Ὅτε τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ὁ Μερβάν ἔθεσε τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν ἐπάνω εἰς τὴν θύραν.

«Ὁ Μερβάν, δοῦλος τοῦ Θεοῦ, ἔκτισε τὸ παλάτιον

τούτου, καὶ τὸ δίδει εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελεν εἶσθαι ἐν τελῶς εὐτυχής.»

Εὐθὺς ἀφοῦ ἐτέθη ἡ ἐπιγραφὴ, ἰδοὺ ἔρχεται ἄνθρωπός τις λέγων·

«Μεγαλειότατε, ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς σου· τὸ παλάτιόν σου ἀνήκει εἰς ἐμέ.

— Πῶς! φίλε μου, εἶσαι λοιπὸν ἐντελῶς εὐτυχής;

— «ὦ! βέβαια· αἱ ὑποθέσεις μου πηγαινέουσι πολὺ καλὰ, ἡ γυνή μου εἶναι ἐνάρετος καὶ πρᾶξις, τὰ τέκνα μου εἶναι προικισμένα μὲ ἀρκετὴν εὐφροίαν, καὶ ἡ ὑγεία μου εἶναι ἐξαιρετος· θεωροῦμαι λοιπὸν εὐτυχής, ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρῃ ἄνθρωπος.

— «Ἀπατάσαι, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ Μερβάν, ἐὰν ἐνόμιζες τὸν ἑαυτὸν σου ἀρκετὰ εὐτυχῇ, δὲν θὰ ἐζήτηεις τὸ παλάτιόν μου.»

Ὁ Μερβάν ἠθέλησε διὰ τούτου τοῦ τρόπου νὰ διδάξῃ τοὺς συμπολίτας τε καὶ τι. Οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται ἄς ἐννοήσωσι μόνον τῶν τί ἐπρόκειτο νὰ τοὺς διδάξῃ.

Προγνωστικὸν τῆς γάτας διὰ τὴν βρογχίην.

Ὅταν μέλλῃ νὰ βρέξῃ γίνεται ὁ καιρὸς ὑγρὸς καὶ ἡ ὑγρασία τῆς ἀτμοσφαίρας εἰσχωρεῖ μεταξὺ τῶν τριχῶν τῶν ζώων, καὶ προξενεῖ φαγούραν εἰς αὐτὰ, τὴν ὁποίαν ζητοῦσι νὰ καταπαύσωσι ξυόμενα. Πολλοὶ ἄνθρωποι δοκιμάζουσιν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁμοίον τι· διότι αἱ τρίχες αὐτῶν ἐμβαίνουν εἰς κίνησιν, δταν διαπεράσῃ αὐτὰς ἡ ὑγρασία, καὶ προξενούσιν εἰς αὐτοὺς ἀνυπόφορον φαγούραν. Ὅταν δὲ οἱ μικροὶ μας φίλοι βλέπωσιν, ὅτι ἡ γάτα σηκώνει τὸν πόδα καὶ τρίβει τὸ αὐτίον τῆς ἡ γλύφει μὲ τὴν γλῶσσαν τὴν γούρναν τῆς, τότε ἄς καταλαμβάνωσιν ὅτι μέλλει νὰ βρέξῃ.

ΟΙ ΜΥΣ.

Οἱ μῦς εἶναι τὰ ὄργανα, δι' ὧν ἀπαιταὶ αἱ κινήσεις τοῦ σώματος ἐκτελοῦνται, αἱ ἐκούσαι καὶ αἱ ἀκούσοι. Οὗτοι εἶναι τὸ κοινῶς λεγόμενον φαχνὸν μέρος τοῦ κρέατος, καὶ σὺγκεινται ἐξ ἰνῶν ἢ μικρῶν κλωστικῶν αποτελουσῶν δέσμας, (μάτσα.)

Ὑπάρχουσιν περισσότεροι τῶν τετρακοσίων μυῶν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῳ σώματι, διαφέροντες κατὰ τὸ σχῆμα, τὸ μέγεθος, τὴν ἰσχύον, καὶ τὴν ὕψην, κατὰ τὴν θέσιν, ἣν κατέχουσιν, καὶ τὰς λειτουργίας, τὰς ὁποίας ἐκτελοῦσιν.

Πάντες οἱ ἐξωτερικοὶ μῦς εἶναι παχύτεροι εἰς τὸ μέσον, καὶ κατὰ τὸ ἐν ἄκρον λήγουσιν εἰς σκληρὰς λευκάς χορδὰς καλουμένας τένοντας, διὰ τῶν ὁποίων συνδέονται μετὰ τῶν ὀστέων. Τὸ παχὺ μέρος ἢ οὐ-